

Η Τρόικα Θυσίασε την Ελλάδα για να Σωθεί το Ευρώ

Έχουν ήδη περάσει τρία χρόνια σκληρής δοκιμασίας για τους έλληνες πολίτες από την 10^η Μαΐου 2010, ημέρα που δεν θέλει κανείς να τη θυμάται. Ήταν τότε που η μοιραία κυβέρνηση υπογράφη με την ΕΕ και ΔΝΤ- την αποκληθείσα τρόικα-το Α' Μνημόνιο της εθνικής υποτέλειας της χώρας και η κοινωνία έχει βυθιστεί στην απόγνωση και την απελπισία μέσα στη φρίκη της καλπάζουσας ανεργίας και της φτώχειας, καθώς η οικονομία συνεχίζει να συρρικνώνεται.¹

Τα συντρίμια των απατηλών υποσχέσεων της «σωτηρίας της χώρας από τη χρεωκοπία» είναι πλέον εμφανή, καθώς το «φώς του τούνελ» της πολυπόθητης ανάκαμψης αποτελεί μια ψευδαίσθηση, μια οφθαλμαπάτη ενός μεγάλου μάγου, όπου κάποιος νομίζει ότι βλέπει αυτό που είναι ανύπαρκτο. Κι αυτό συμβαίνει, διότι ο απλός πολίτης είναι αδύνατον να πιστέψει ότι η πολιτική ηγεσία του τόπου, αντί να σώσει το λαό που εκπροσωπεί και έχει την ιερή δημοκρατική υποχρέωση να τον υπηρετεί, έχει σώσει μέχρι στιγμής την νομισματική ένωση του Ευρώ και μαζί, το από την κρίση του 2008 χρεοκοπημένο χρηματοπιστωτικό σύστημα της χώρας.

Είναι φυσιολογικό η πολιτική ηγεσία του τόπου με τις ευλογίες των «αλληλέγγυων» εταίρων μας να καταστρέφουν μια ολόκληρη οικονομία και τις ελπίδες ενός λαού στο βωμό του Ευρώ; Είναι φυσιολογικό το συγκλονιστικό γεγονός οι επιχειρήσεις να κλείνουν η μία μετά την άλλη, η ανεργία να καλπάζει, η μετανάστευση σε συλ 1960 να γιγαντώνεται κι όσοι χάσανε την ελπίδα μέσα στην απόγνωση του οικονομικού αδιέξοδου που έχουν περιέλθει, να οδηγούνται σε ακραίες λύσεις δίνοντας τέλος στη ζωή τους, άλλοι πέφτοντας από μπαλκόνια, άλλοι από γέφυρες, άλλοι να πνίγονται, κι άλλοι να απαγχονίζονται για να αποφύγουν τον εξευτελισμό;

Όλη αυτή η συμφορά θα μείνει ανεξίτηλη στην μνήμη αυτών που τη βιώνουν και για τους νεωτέρους που θα την διδαχθούν, γίνεται για να διασωθεί ένα εν τη γενέσει ελαττωματικό ευρωπαϊκό νομισματικό σύστημα και να παραμείνει η Ελλάδα στο Ευρώ για να διασωθούν οι θεωρούμενες ελληνικές τράπεζες και μαζί η περίοπτη Τράπεζα της Ελλάδος. Ένας κατεξοχήν ανώνυμος ιδιωτικός οργανισμός² που η συντριπτική πλειοψηφία του μετοχικού κεφαλαίου, παραδόξως, μετά από 85 χρόνια λειτουργίας παραμένει ακόμη άγνωστη στον ελληνικό λαό!

Η σκληρή πραγματικότητα καταδεικνύει ότι η υπαγωγή της Ελλάδος στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης το Μάιο του 2010 υπήρξε το άλλοθι για να σωθεί το Ευρώ και οι τράπεζες, κυρίως της Γαλλίας και Γερμανίας, οι οποίες είχαν στα χαρτοφυλάκια τους ελληνικά ομόλογα αξίας άνω των 120 δις ευρώ. Ως εκ τούτου, οιαδήποτε αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους θα προκαλούσε πανικό στις χρηματαγορές και λοιμώδη επιδημία σ' όλο το Ευρωσύστημα, λόγω του συστημικού κινδύνου μ' αποτέλεσμα την κατάρρευση του Ευρώ και τη διάλυση της Ευρωζώνης. Έτσι συγκαλύφθηκε και η χρεωκοπία του δικού μας, αναφερόμενου αναληθώς ως «εύρωστου» τραπεζικού συστήματος, το οποίο υπέστη συντριβή στην παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση.

Δυστυχώς, τώρα έχει πειστεί ο ελληνικός λαός ότι οι ζημιές των 'ελληνικών' τραπεζών είναι κολοσσιαίες, γιατί τις πληρώνει αδρά- και θα τις πληρώνει για πολύ καιρό- με φόρους και χαράτσια και πάσης φύσεως περικοπές εισοδημάτων και παροχών κοινωνικής πρόνοιας. Όμως

¹ Το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (ΑΕΠ) συρρικνώθηκε κατά 5.6% (41.9 δις €) το Α' Τρίμηνο του 2013, έναντι μείωσης 5.7% (47.3 δις €) το Δ' Τρίμηνο του 2012- Ελληνική Στατιστική Αρχή, Δελτίο Τύπου 7^{ης} Ιουνίου 2013.

² Σπύρος Λαβδιώτης, Σε Ποιόν Ανήκει η Τράπεζα της Ελλάδος, Hellenic Nexus, Τεύχος Μαρτίου 2011.

στην εποχή του επαχθούς Α' Μνημονίου, για να συγκαλύψουν την χρεοκοπία των τραπεζών η κυβέρνηση - με την συναίνεση της ΕΕ και ΔΝΤ- χρησιμοποίησαν απίστευτες μεθοδεύσεις περνώντας στην Ελληνική Βουλή με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου δεκάδες δις € ζημιών των τραπεζών σε ΦΕΚ, που αφορούσαν περιγηγνητικά πλοία και λιμάνια και, βοσκοτόπια.³

Ακολούθησε το Β' Μνημόνιο με το περιβόητο PSI, που συνοδεύονταν από τη δανειακή σύμβαση των 130 δις ευρώ, η οποία βαπτίσθηκε (όπως και η Α' δανειακή σύμβαση των 110 δις ευρώ από τους κοινοτικούς μας εταίρους) 'βοήθεια χρηματοδότησης της ελληνικής οικονομίας'. Η δανειακή «βοήθεια» που μετέτρεψε το δημόσιο χρέος σε 80% υπό ξένο δίκαιο και άφησε το 20% να υπόκειται στο ελληνικό δίκαιο, στοίχισε το δημόσιο συνολικά 43 δις ευρώ σε τόκους την τριετία 2010-2012, και τα οποία επωμίζεται ο εξαθλιωμένος Έλληνας φορολογούμενος.

Το PSI, το περιβόητο κούρεμα (haircut) των ελληνικών ομολόγων το οποίο πράγματι υπήρξε μια Μεγάλη «Μπλόφα» της Σωτηρίας της Ελλάδος από τη Χρεοκοπία⁴ επέφερε αντί για διαγραφή 106 δις ευρώ, όπως ισχυρίστηκαν οι αξιωματούχοι της κυβέρνησης πανηγυρίζοντας μια πύρρεια νίκη, τελικά διαγραφή χρέους μόνο 16 δις ευρώ, το οποίο ισοσκελίσθηκε από το έλλειμμα του δημοσιονομικού έτους 2012. Δηλαδή, όλη αυτή η τρομερή φασαρία του Private Sector Involment, η πολυπλοκότητα και μεγάλες προσδοκίες κατέληξαν σε μια τρύπα στο νερό.

Κι αυτό, διότι α) ο διοικητικός τομέας, OSI (Official Sector Involment), που κατείχε το μεγαλύτερο μέρος των ελληνικών ομολόγων μετά τις μεταβιβάσεις των ιδιωτικών τραπεζών, ποτέ δεν κουρευτήκε, β) τα κουρεμένα ομόλογα του ιδιωτικού τομέα ανταλλάχθηκαν με καινούργια ομόλογα ονομαστικής αξίας 62 δις ευρώ, γ) ο θεσμικός φορέας των Ασφαλιστικών Ταμείων ονομάσθηκε αυθαίρετα ιδιωτικός τομέας για να τον κουρέψουν- το κούρεμα στοίχησε γύρω τα 12 δις ευρώ στα αποθεματικά των Ταμείων- και στη συνέχεια κούρεψαν τις συντάξεις γιατί τα χρήματα δεν επαρκούσαν, προκαλώντας βαθύτερη ύφεση στην οικονομία, και δ) η ελληνική Βουλή ψήφισε- ενώ το κέντρο της Αθήνας είχε μετατραπεί σε πεδίο μάχης και κτίρια φλέγονταν- ότι το κούρεμα μόνο των τραπεζών, εξαιρουμένων των Ταμείων, θα το πληρώσουν οι φορολογούμενοι, κόστος το οποίο θα ανέλθει σε πρώτη φάση στα 50 δις ευρώ.

Μέσα σ' αυτό το σκηνικό αλλοφροσύνης όπου η χώρα έμοιαζε σαν ένα φρενοκομείο που διοικείται από τους ασθενείς του, η οικονομία όλο και πιο βαθιά κατέρρευε προς την άβυσσο και οι ουρές των απέλπιδων ανέργων γιγαντώνονταν. Αυτό το καταθλιπτικό περιβάλλον μιας πλέον εξαθλιωμένης κοινωνίας με το εισόδημά της να έχει συρρικνωθεί κατά 30% μέσα στη τελευταία πενταετία και η ανεργία να καλπάζει στο επίπεδο του 27% - πρωτοφανές για μια ανεπτυγμένη οικονομία- έδωσε το έναυσμα, κατά την άποψη του γράφοντα, να αναφωνήσουν ευρωπαίοι και αμερικανοί και όχι οι Έλληνες πολιτικοί « δεν πάει άλλο», η αλήθεια πρέπει να ειπωθεί.

Το ποτήρι ξεχείλισε με την διαβόητη «διάσωση» της Κύπρου, όπου αποκαλύφθηκε ένα ευρωπαϊκό νομισματικό σύστημα το οποίο διοικείται από 'αγύρτες', την ΕΕ και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), που υπό μορφή αλληλεγγύης και την νομική κάλυψη του Eurogroup, έκλεψαν ως κοινός ληστής τα χρήματα των καταθέσεων των τραπεζών της Κύπρου.

³ Σπύρος Λαβδιώτης, Το Χρονικό της Ελληνικής Χρεοκοπίας, Τρίτο Μάτι, Τεύχος 206, 24 Δεκεμβρίου 2012.

⁴ Σπύρος Λαβδιώτης, Η Μεγάλη «Μπλόφα» της Σωτηρίας της Ελλάδος από τη Χρεοκοπία, Τρίτο Μάτι, Τεύχος 199.

Η πράξη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας της 25^{ης} Μαρτίου 2013 μας επαναφέρει στην εποχή των Βαρόνων Ληστών του 12^{ου} αιώνα στην Ευρώπη, διότι η ΕΚΤ με ωμό εκβιασμό έθεσε τελεσίγραφο παροχής ρευστότητας στις τράπεζες της Κύπρου μπροστά στον κίνδυνο της κατάρρευσης του Ευρώ. Ωστόσο, αυτή η πρωτοφανής κλοπή που εξέπληξε τον διεθνή Τύπο και αναλυτές - πλην των ελληνικών μέσων ενημέρωσης - διότι ο θεσμικός της ρόλος είναι να διασφαλίζει τις καταθέσεις των ιδιωτών ως δανειστής εσχάτης ανάγκης - ίσως αποτελέσει το Κύκνειο Άσμα των δημιουργών του Ευρώ. Η Δαμόκλειος Σπάθη τώρα επικρέμαται απειλητικά επί των κεφαλών των καταθετών των κρατών-μελών της περιφέρειας της Ευρωζώνης, μήπως η ΕΚΤ ως νέος τύραννος Διόνυσος των Συρακουσών κόψει το νήμα της ζωής, όχι του Δαμοκλή, αλλά των καταθετών, ιδίως των τραπεζών της Ελλάδος, Ιρλανδίας, Ισπανίας, και Πορτογαλίας και επέλθει η διάλυση μιας κακοσχεδιασμένης νομισματικής ένωσης. Κι αυτό είναι αναμενόμενο από τους επικριτές της, διότι η βασική ιδέα σε οικονομικούς όρους είναι πολύ κακή.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992) στις διατάξεις της οποίας θεμελιώθηκε η νομισματική ένωση δεν καθόρισε κανένα πλαίσιο εξόδου ενός κράτους- μέλους από την Ευρωζώνη και δεν εμπεριείχε καμία αναφορά στο εμφανές γεγονός ότι με την ένταξη τα κράτη παραχωρούσαν κυριαρχικά δικαιώματα της ανεξάρτητης οικονομικής δράσης που κατείχαν πριν την ένταξη. Η Συνθήκη καθόριζε μόνο τον θεσμό του ενιαίου νομίσματος της Ευρωζώνης, στην οποία ένας αριθμός ανεξάρτητων κρατών-εθνών θα έχουν κοινό συμβολικό νόμισμα (*fiat currency*) και μία κοινή υπέρ-εθνική Κεντρική Τράπεζα που έχει το μονοπώλιο της έκδοσης του Ευρώ.

Το κείμενο της Συνθήκης δεν έλεγε τίποτε γύρω από τις θεσμικές αρχές στις οποίες θα παραχωρηθούν αυτά τα κυριαρχικά δικαιώματα και πως αυτές θα τις ασκήσουν. Η Συνθήκη του Μάαστριχτ στη πραγματικότητα ήταν ένα *μισοτελειωμένο σπίτι* από την αρχή και παρέμεινε μισοτελειωμένο μετά από μια εικοσαετία. Έτσι, ήταν φυσικό τα αδύναμα κράτη-μέλη της περιφέρειας να αρχίσουν να καταρρέουν μέσα στη θύελλα της χρηματοπιστωτικής κρίσης του 2008, διότι ποτέ δεν επετεύχθη η *δημοσιονομική ομοσπονδία* και η *πολιτική ένωση*.

Είναι παράλογο για τον κοινό νου και αναποτελεσματικό σύμφωνα με την οικονομική επιστήμη να εντάξεις σε ένα κοινό νόμισμα χώρες γιατί έτυχε να συνορεύουν η μία με την άλλη, χωρίς να λάβεις υπ' όψιν την ομοιογένεια, τη γλώσσα, τη κινητικότητα του εργατικού δυναμικού και το βιομηχανικό επίπεδο των χωρών. Όλοι γενικά γνωρίζουμε, ότι είναι ένας ζωτικός θεσμός για να σταματήσει μια πιθανή εισβολή της κατακτητικής Γερμανίας στη Γαλλία. Ωστόσο, είναι αδύνατον να επιτευχθεί η « κοινή ευημερία » των κρατών-μελών του ενιαίου νομίσματος- όπως ισχυρίζεται η πομπώδης διακήρυξη αρχών της « αλληλεγγύης » της Ευρωπαϊκής Ένωσης- διότι στο πεδίο του διεθνούς εμπορίου οι σχέσεις των κρατών είναι εκ φύσεως ανταγωνιστικές.

Ήταν η χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 που έκανε εμφανή τον ατελή σχεδιασμό του Ευρώ, ιδίως της έλλειψης δημοσιονομικής πολιτικής. Ο δημοσιονομικός φεντεραλισμός είναι ο απαραίτητος συνδετικός κρίκος της νομισματικής ένωσης και, η « απ' ευθείας » χρηματοδότηση στις κυβερνήσεις των κρατών-μελών. Θεσμικές αλλαγές που είναι μάλλον απίθανο να γίνουν.

Οι ανωτέρω λόγοι οδήγησαν το ΔΝΤ να ανοίξει το κουτί της Πανδώρας και επιτέλους να πει την αλήθεια με τη « διαρροή » στην WSJ, του άκρως εμπιστευτικού και του πιο σημαντικού κειμένου που έχει εκδώσει σε σχέση με τα « λάθη » του προγράμματος διάσωσης της Ελλάδος.

Η χώρα βρίσκεται σε ανθρωπιστική κρίση εξ αιτίας της επιβολής των αποτυχημένων Μνημονίων και βιώνει πλέον την μεγαλύτερη οικονομική συντριβή στη σύγχρονη ιστορία της. Ο εφιάλης της ακούσιας ανεργίας έχει ανέλθει στο συγκλονιστικό επίπεδο του 28 % στην Αττική, υπακούοντας στις προτροπές της ΕΕ και ΔΝΤ :« ακολουθήστε πιστά το πρόγραμμα για να βγείτε από τη κρίση». Και το ακολουθήσαμε και η χώρα συνεχίζει να βυθίζεται σε βαθιά ύφεση, γιατί τα τοκοφόρα δάνεια των εταίρων μας αυξάνουν το υπερβολικό δημόσιο χρέος αντί να το μειώνουν, παρόλα τα «κουρέματα» των ελληνικών ομολόγων και τις ζημιές που υπέστησαν οι ιδιώτες επενδυτές και Ασφαλιστικά Ταμεία. Έτσι, και με τις επιμηκύνσεις της αναδιάρθρωσης (μέχρι το 2057) που ξεπερνούν το φυσικό όριο της επίγειας ζωής, οι προβλέψεις του ΟΟΣΑ⁵ για το δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι 193% για το 2013 και 200% για το 2014!⁶

Δυστυχώς, οι απλοί πολίτες απ' ότι διαφαίνεται από τη γενική παράλυση που επικρατεί και ιδιαίτερα των νέων, όπου η ανεργία υπερβαίνει το συγκλονιστικό 60%, μάλλον προτιμούν να πίνουν ξέγνοιαστοι φραπέ με τα λεφτά του παππού και της γιαγιάς και το κινητό στο χέρι, παρά να αναπτύσσουν κοινωνική δράση. Είναι θλιβερό γεγονός ότι ποτέ δεν διερωτήθηκαν τι πράγματι συμβαίνει με τους ανάληπτους πολιτικούς μας και αξιωματούχους της κυβέρνησης; Γιατί με τόση εμμονή και πείσμα δεν θέλουν να αντιμετωπίσουν τη σκληρή πραγματικότητα; Μήπως δεν έχουν ανοίξει ορθάνοικτα τα μάτια τους για να δουν τις στρατιές ανέργων και την ανθρώπινη δυστυχία; Δεν έχουν αντιληφθεί ότι οι «αλληλέγγυοι» εταίροι μας, που είναι οι ίδιοι οι πιστωτές μας, μήπως επιζητούν να πληρωθούν πλήρως τα δάνειά τους και για να το πετύχουν, όπως στο έργο του Σαίξπηρ, ο Έμπορος της Βενετίας, ζητούν μια λίβρα σάρκας από τον ελληνικό λαό;

Το ξέσπασμα ειλικρίνειας του ΔΝΤ γύρω από το πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδος, με την αλλαγή ρότας των 180% μοιρών που εμφανίσθηκε ως κεραυνός εν αιθρία, αποτελεί την πιο ξεκάθαρη θέση που έγινε από έναν διοικητικό τομέα αναφορικά με τη κρίση στην Ευρωζώνη.⁷ Το έγγραφο επισημαίνει πόσο λανθασμένα το ΔΝΤ υπό-εκτίμησε την καταστροφική επιρροή που επέφεραν τα επιβληθέντα μέτρα λιτότητας στην Ελληνική οικονομία, η οποία απεικονίζεται στην συνεχιζόμενη βαθιά ύφεση που μαστίζει τη χώρα τα τελευταία έξι χρόνια.

Επίσης το ΔΝΤ τονίζει ότι το πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδος, που πρώτη πυροδότησε τη μεγάλη κρίση χρέους σε όλη την Ευρώπη, υλοποιήθηκε σε συντονισμό με την ΕΕ και ΕΚΤ με καθυστέρηση για να εξοικονομηθεί χρόνος, ούτως ώστε να αποφευχθεί η κατάρρευση των υπολοίπων από τα 17 κράτη- μέλη της Ευρωζώνης. Μάλιστα, το ΔΝΤ ευθαρσώς αναγνωρίζει ότι παραβίασε τους δικούς του κανόνες για τη βιωσιμότητα του υπερβολικού ελληνικού χρέους και παρέκαμψε τρία από τα τέσσερα κριτήρια απαραίτητα για να δοθεί στην Ελλάδα αρωγή.

Εν κατακλείδι, το ΔΝΤ αναφέρει ότι ο μεγάλος κερδισμένος από τη διάσωση του 2010, δεν ήταν η Ελλάδα, αλλά γενικά οι άλλες χώρες της Ευρωζώνης και «έδωσε στη ζώνη του ευρώ χρόνο να κτίσει ένα τοίχο προστασίας για τα άλλα ευάλωτα μέλη του Ευρώ». Δηλαδή στην

⁵ OECD, iLibrary, oecd-economic outlook, Greece: Demand, Output and Prices.

⁶ Πριν την υπαγωγή της Ελλάδος στα επαχθή Μνημόνια της εθνικής υποτέλειας και την έλευση της τρόικα με το διαβόητο πρόγραμμα της σταθερότητας που κατέληξε σε πλήρη αποτυχία και αποσταθεροποίηση της οικονομίας μας, η σχέση του δημοσίου χρέους προς το ΑΕΠ, ήταν 129% και το συνολικό χρέος 298.5 δις € το 2009.

⁷ IMF Admits Mistakes on Greece Bailout – WSJ .com. June 5, 2013.

Ελλάδα εφαρμόστηκε ένα πρόγραμμα που ήταν καταδικασμένο από την αρχή να αποτύχει, αλλά απαραίτητο να ζώσει το φετίχ του Ευρώ. Και το αποδέχθηκαν οι ανάληγοι πολιτικοί μας είτε με προσήματα ότι σώζουν την Ελλάδα από τη χρεωκοπία, είτε με ανακρίβειες και φρούδες υποσχέσεις ότι βλέπουν «το φως του τούνελ» της ανάκαμψης, παρότι αυτό που έβλεπαν ήταν η συνεχής απελπισία, η απόγνωση της κοινωνίας και η φτωχοποίηση της χώρας. Γι αυτό είναι αιώνια καταδικασμένοι στις συνειδήσεις των ελλήνων πολιτών. *Σπύρος Λαβδιώτης 11 Ιουνίου 2013*